ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

۱ .د ببو کور

۲ .بابا

۳ .تاویز

۴ .ښایست

۵ . د نیکه بابا بنګله

۶ .نرسه

۷ .څواک

۸ .د ژبې خرپ

۹ .یواځې شیبې

۱۰ .نیمګړي کیس

۱۱ .پلار مور او لور

۱۲ .د شیشې ګیلاس

۱۳ .سینما

۱۴ .پوښتنه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دببو کور

هلته به هر وخت یو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د ښځو خنداګاني ، د سرو خبری... بس د ببو کور یو جنت وو. د کلی په مینځ کې د ویالی په غاړه دا کور په څو جریبه مزکه کې جوړشوی وو. د یو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوریدی. د ببو هر یو ځوی چې واده کوو نو هغه له به یې یوه کوټه او یو دالان جوړ یدو .
د شېړو زامنو او څلورو لونو نه علاوه په کور کې څو تنه سپین ږیری او یو څو سپین سری هم اوسیدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کیسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انګڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی دیوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پاڼې او یا خام انګور به یې خوړل. کله کله به یو سپین ږیري سړي هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به یې خوب کوو.
د ببو د کور دروازه نه وه. بس یو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام دیوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودریدی او کله به یې د هګیوال او کله دبنجاری نه شیان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کیدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به یو څو شیبو لپاره خاموشي شوه. یوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به یې ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتیا وه چې د مچانو بنګا به هم نه اوریدل کیده. بیا به یو مچ را والوتلو او بنګ به یې وکړ.
د مازدیګر په تناره کې به د چم ګاوند ښځو خپلې ډوډی پخولی. شپې د ډیوې او د هری کین په رڼا کی به ښځو څرخی ګرځولی ، ټپې به یې ویلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به یې بلې شونتۍ نیولي وې. د ببو په کور کې کله کله جنګ هم وشو یو ماشوم به بل د لاسه شی وتښتوو، منډی ترړی شور ماشور به جوړ شو. ځوانی مرګ، بی حیا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. میندو به یو بل ته پیغورونه او سپکی وویلی ، خو لږ وروسته به بیا ټول ارام او خپل کارونه به یې کول. د ببو په کور کې ددنیا هر څه وو. هغه دنیا چې ډیره وړه او حاجتونه بې ډیر محدود وو. ستنه، تار، قیچي (بیتی) د ګنډلو ماشین، د شیشی ګیلاسونه، چیني لوښي، د میسو پتنوس او دا هغه شیان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادی کې به خلکو د ببو نه په پور وړل.
بیا یوه ورځ د ببو مشرزوی خلیل دوبی ته د تللو فیصله وکړه. دی په ښار کې د یو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ویلډنګ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب ګرو ضرورت وو. خلیل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته یو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لویه ده، پکی څومره خلک وسیږی. په کومه ورځ چې خلیل روانیدو ببو په کور کې لوی خیرات کړی وو. ډیر خلک راټول وو. دببو امړیندو اخوا د یخوا منډی وهلی او په میلمنو ګرځیدی، خو ببو په یو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او یو څو شیبی به دی سره کیناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلي ناسته وه ، هیڅ خبري یي نه کولی. د خیرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکي یوه شیبه خاموشي شوه. د خلیل بکس په یوه ټانګه کې کیښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د ګلونو څو امیلونه لری کړل چې خویندو ورته راوړی وو. بیا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کیناستو. هغی ته یي تسلی ورکړه چې شپږ میاشتی وروسته به په چوټۍ راځي خو ببو هم هماغسی غلي ناسته وه. د کور سپین ږیری راټول شول ، یوی ښځی د خلیل په سر قران ونیولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښې ښکل کړې. ببو ورته په سر لاس کېښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیچا نه اوریده. خلیل د ورونو او د ماشومانو په بدرګه له کوره ووتلو. یو چا ډک جام اوبه ورپسې وروشیندلې .
ټولې ښځې د ببو کټ خوا او شا ته کیناستې، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه یې څه ویل. بیا نورې ښځې خپلو کورونو ته ولاړې او د کور ښځو لوښې لرګي راټول کړل، د ببو ګیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسې په کټ ناسته وه. یو چا ورته وویل "ببو د مازیګر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بیا هم را پا نسیده، د خلیل ښځې ورته پام شو. خواښې ته ورنږدې شوه او دې ولیدل چې د هغې په بانړو یوه اوښکه لکه د ملغلرې پرته وه. سترګې یې دروازې ته نیولې وې امږور یې لاس ونیولو او ورته یې وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې یوې بلې دنیا کې وی، له سترګو یې دوه اوښکې راتوی شوې او په یوې سلګۍ یې وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د ګنډلومشین ته ناسته یم. د لور کمیس مې ایله د مشین ترغاښ لاندې ایښی دی، چې د نګارې غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نګاره په قهر شوه. اوس یې غږ نور هم لوړشو. زه پوهیږم چې نورګنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بیا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه څکه سمه ده، چې له تیرې میاشتې راهیسې کله د نګارې او بابا ناندرې پیل شي، نو زه هم په کې د روغې جوړې لپاره ورغوښتل کیږم .
نور کله د نګارې په کور کې ډیره خاموشي وي. یوازې د بابا غږ اوریدل کیږي. نګاره او د هغې بچیان په ټیټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بیا نو د هغه غږ څوك نه اوري، یوازې نګاره لګیا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دریو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیږي. زموږ او د ماما کورونه دیزوال په دیوال دي. یوه وړه کړکۍ د دواړو کورونو ترمنځ لکه د میږي لار ده، چې ښځې او ماشومان ترېنه اخوا دېخوا دانګي .
ماما ته موږ ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکترانو ورته ویلي دي چې نرم خواړه به خوري. زیات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه ورباندې بند دي. نګاره د بابا یواځینۍ لورده او په یوې بهرنۍ اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکرۍ نه ګوښه شوی دی، اوس د اویاوو کالو دی، د معدې له تکلیف پرته نورصحت یې ډیر ښه دی. خو نګاره تل د پلار په اړه خواشینې وي. بابا څو واري د معدې د پرهرد لاسه په روغتون کې داخل شوی و.
کله کله یې د معدې تیزابیت دومره ډیر شي چې د درد له لاسه بې شیمې وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکیټ راوړي، الوګان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډیر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. همملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښیني او خوري یې، کله د عبدالکریم له هټۍ یوه لویه رکابۍ د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالګه ورباندې واچوي او خوري یې. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالې هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډیر چلونه ورځې. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

..."یا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګیدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې، مټې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښېنم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وايي :
"هېڅ... والله که هيڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وايي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بیا ورو غونډې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وايي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وايي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تیر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کیږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډۍ ته څوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وايي: "زه د شاخوبانې ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستي او خوړلي وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وايي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره یو څه ارامه کیږي. وايي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورینې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشاني. دا پوهیږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غیږ کې ځان پټوي. بیا وايي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."
د نورینې ځواب د یوه ډیپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا یې نه ویل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ویې ویل :
"بابا دوه پکوړې چې نورینې ته ورکولې، نو څه شرط یېورباندې ایښی و؟."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ يې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نوريني زيات ډيپلوماتان وو. ژر يې له هاغه ځايه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه يو څه ستړې معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنګ پای ته رسيدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غوندې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورينه زما له غيږې ناره کوي :
"بابا لاته ويلي وو، چې ادې ته مه وايه، بيا ما پکولې وخوللې."
"هی هی! لعنت دې وي د ماشوم په عقل". دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بيرته رابېره شوه :
"دا يې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بيا په دروغو يې هم اموخته کوي."
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غبړه پوهېږې چې دا زهيره ده. بيا رادننه کيږي، ببوزی يې په لاس کې دی او پرمخ يې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزي ووهي. خو يو څه د هغه د سپينې ږيرې، يو څه زما د موجوديت او يو څه د پخوانۍ مينې له کبله مجبوره کيږي، لاس نيسي، کښيني او راته وايي :
"د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خيټه يې په لاس کې نيولې وي. اوس لږه شيبه وروسته به يې د درد له لاسه ټول کور په سر اخيستی وي. همدغه نګاره بيا ورته دارو درمل کوي. پرون يې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه يې په ويښه تيره کړه."
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او ميدان يې ګټلی و. خو د مور په خبرو يې لکه چې زړه راډک شو. وايي :
"ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور يم او دا يو په کې تر ټولو زيات رنځ راکوي ."
اشاره يې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښيناسته او وايي :
"هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله يې اېشېدلې وريځې خوړلې وي، هاغه بله ورځ يې چولې (نخود) خوړلې وې .
بابا ته ګورمه، اوس يې بيا سر ټيټ نيولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وايي :
"تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هير وو چې ډاکټر راته ويلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کيږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تيرېدم، يو لږ مې واخيستې، چې په کور کې به يې ماشومانو ته ورکړم. يو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ايله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلې، خوله مې پيکه وه... زيات مرچ او مسالې پکې نه وې."
د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نيمي وازې کړکۍ نه يې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځايه راپاڅيږي او اعلان کوي :
"اوس که په دې کور کې هرڅوک ناروغيږي او که مري... زه يې ډاکټر ته نه شمه بيولای. څوک دې په جمشيدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بېزاره يم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندريو کې تيريږي."
نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نوريني زما غېږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا هم دلته پر غالی وغزېږي، مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه یم چي که د بابا په خیټه کي درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلي کوټي رامنډې کړي. د درملو غم به یې کوي. زه په دې هم خبره یم چي سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، یا به له شاکر حلوایي نه متایي، یا لوبیا... بابا نه منع کیږي.

تاویز

هاشم د ښاري سروېس نه په بیره ښکته شواو غوښتل یې چي دسړک پوري غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاټه نه چا وربانديې غږ وکړو"وا خانه... تاته وایم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هیڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس وربانديې چیغي کړې..."استاده پټاکي دانه دې هیره کړې ده" هاشم شاټه وکتل... یو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتي ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جیب لاس ووهلو او بیا یې روان بس ته وکتل یو سړی د بس دکړکۍ نه نیم بهر راځوړند و،نورو سورلیو ډرایور ته چیغي وهلي چي ایسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره مندې وهي،له کړکۍ نیم بهر راوتلي کس په یو لاس کي د هاشم وړه بټوه نیولي وه،او چي دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لګیا و"په بس کي ویده وې نو اوس خو راویښ شه... داځلي درسره بخت یاري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخیسته اولایې دتشکر او منني جمله په خوله کي وه چي بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې میاشت کي دا دویم ځل و چي دهاشم نه بټوه پاتي کیده او نورو خلکو ورپسې رازغولي وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلویې ودانۍ په لورې روان شواوچرت یې وهو چي ده خو دخپل ځان نه زیات دبټوې ساتنه کوله اوس وربانديې څه چل شوی و؟ داسي نه وه چي په دې بټوه کي ډېر مال و،او یا دا چي بټوه قیمتي وه. هاشم په یوه دفتر کي منشي و او دا بټوه یې دیو ګاډې والا نه په لسو روپو اخیستي وه.
دمیاشتي په سر کي به یې دتنخوا ټولي پیسي دخپلي مور په لاس کېښودې او هره ورځ په یې له هغي د لارې کرایه اخیستله،دبټوی په یو جیب کي به یې ماتي پیسي وې،په بل کي شناختي کارډ دریم چي زنځیر یې لاره په کي دلسولسو دوه نوټونه و،او دا یې د ډیر بد وخت لپاره په کي ساتل.
د هغه وخت لپاره چي ده یې اندېښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشي لاره کي بې سورلی پاتي کیدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځیر دجیب دلاندې یو بل پټ جیب دی چي په لومړي نظر هیچا ته نه ښکاري،او هم په دې جیب کي د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ یوه وړه ټوټه ده چي وربانديې څو جملې لیکلي دي دا کاغذ هغه ته ورمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کي دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بیرته چي خپل کلي ته راستون شو، نو دکوندې مور په وینا په ښار کي یې ځان له نوکري پیدا کړه، دکلي ځیني خلک بیلا بیلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترځنګ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بیرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهیوادونو کي وو، په دې کلي کي ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنورومیلمنو په څیر داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته یې دومره پیغلي جینکۍ ولیدې چي د هاشم د واده د ارمان یې بیا په زړه کي جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کي دهاشم په دفتر کي یوه نوې جینۍ دکار لپاره راغلي وه،هسي خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جینۍ ښایسته وه نوم یې بل څه وخو هاشم به ورته وړمه ویل،ځکه د هغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبويي لرونکي ګلونه ایښي وو،داسي بریښېده چي په کور کي يي ډېر بوټي وو،په دفتر کي نور سړي هم دوړمي نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کي دهغې لپاره زوروره مینه پیداشوه. دومره زوروره چي یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وویل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتني ډېرېدې. په سر کي به يي ورته نصیحتونه کول چي وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دپنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول دري اوڅلور اولادونه لري. بیا به يي نصیحت په پوښتنو بدل شو"څوک دي خوښه ده. ولې يي رانه پټوې؟ که غواړې د جینۍ کور ته به ورشو". څو اوونی تیرې شوې نو مور وربانديې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به يي په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به يې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به يي کوو. هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کي يوځلې لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به يي ترېنه راویستلو په دې لیکلي جملې به يي ولوستې موسکی به شو،بیا به يي لکه دیو تاویز دبټوې په پټه خانه کي کېښودو،او په چرتونو به شو چي مور ته څه ووايي.
دهاشم په دفتر کي به دډوډۍ نه وروسته ځینو کارکونکو لمونځونه کول،ځینو به چي له کلي راتلل په ښار کي دضروري کارونو یا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کي به يي رنګارنګ شیان لیدل اوپه تصور کي به يي وړمي ته اخیستل.
تر اوسه ده دوړمي سره ډېري کمي خبرې کړې وې،هغې به دنشریاتو په برخه کي کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چي ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دوړمي بدنامي هم نه غوښتله، خو یوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زیارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. میلمستیا په یو ریستورنټ کي وه اودمازدیګر دچایو نه وروسته هغه کسان چي په لرو سیمو کي اوسیدل راپاڅیدل. هاشم هم غوښتل چي کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کي وړمه هم وه،دډفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د وړمي سره خبرې کولې خو هغه غلې وه.
د وړمي کور په یوه تنګه کوڅه کي وه،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کي هاشم دګاډي نه ښکته شو او وړمي ته يي وویل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تیاره وه. وړمي ورته دمننې یو څو جملي وویل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالۍ نه په ټوپونو و، ډرایور ته يي دانتظار ویلي و، خو دا هیله يي پیدا شوه چي که وړمي راته دکښیناستو یا د چایو ست وکړو نو دی به اورمرو ورکره ایسارېږي. وړمه په لاره کي هم خاموشه وه، یو وړې لرګینې دروازې مخې ته ټغرځوړند و، وړمه هلته ودرېده او هاشم ته يي وویل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا يي وویل او دروازه يي ټیله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چي هاشم ورته خدای په اماني ویل وړمه د ټغر شاته بیا ورکه وه.
په تیاره کوڅه کي هاشم ډېر نا هیلی روان و، په زړه کي يي دا ټپه وګرځیده.

ماته دي څه ویل مانه هیر شو
ماته هغه خبره بیا وکړه مئینه

دی نه پوهیدو چي وړمي ته څرنګه دزړه حال ووايي، په بټوه کي ایښی کاغذ هغه ته ډېرې هیلي وربښلي خو مخامخ به وړمه داسي وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کي هاشم ځان ته تسلي ورکړه چي وړمه سوچه پښتنه ده، څنګه به یو غیر سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره يي زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه يي مور ته دزیارت ګل دواده کیسې کولې،مور هم لکه چي بانه غوښتله ورته يي وویل:
"ستا دواده وریژې به کله خورو"هاشم ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مورې بس لږ انتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فیصله وکړه چې نور به وخت نه ضایع کوي او ورېمې ته به هم هماغسې لیک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بیا یې دا فیصله بدله کړه هسې نه ورمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تیرې شوی،هاشم ځان سره کرل رېبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښین دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشین کاروو،دلته به یې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسې یوه ورځ هغه دوړمې سره هم د ځینو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وۀ، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپیوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربېي نه وروسته ویل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپیوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زیار ویستلو چې زر تر زره یې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به یې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پوهېدل.
ها شم به دډېرې پر وخت هم په کمپیوټر اخته و،یوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپیوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،دډېرې خواشینۍ نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت ورمه له هغه ځایه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه یې ترې وکړه او بیا ورسره دکمپیوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې یې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښیناسته هر څه یې ورته سم کړل په کاغذ یې ورته نقشه جوړه کړه چې که بیا کمپیوټر کار ونکړو نو دنقشي له مخې دې بټنې ووهي.
ورمه چې له چوکۍ راپاڅېده نو هاشم ته یې وویل"ستا یادېږي چې یوه ورځ فوټوکاپی ماشین کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم لیکلی و،که بیا دې هم کمپیوټر کې مرسته په کار وي راته ووایه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچې مورته یې له ښاره میوه یوړه،او هغې ته یې دوړمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته یې ولاړه شي.
مور یې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دوړمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار یو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښین نه وروسته تللي وو،او دوه ساعته چې واوړېدل نو هاشم ورپسې بیرته ولاړو.
کور ته درارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ایسېده دترور لور یې چایو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"څنګه مورې ورمه دې ولیده...کورنۍ یې څنګه ده؟" مور ورته وویل"بچییه زړه دې صبر کړه. د ورمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اوریدو داسې شولکه چې وینه ترې چا زبېښلې وي.
په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې لکه دتاویز یې ساتلی و.
په دې دوړمې دلاس لیک و په کې لیکلي و"نن چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتیا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولې ژوند کیدای شي همداسې وي چې دیو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار یم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور ورې یم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې یې بهر په کوڅه کې باد کړی، بیا یې د جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې ورمې وربانديې دکمپیوټر دکاروني نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتیاط یې دبټوې په پټ جیب کې کېښودو.

ښایست

"دا چای دې سړې شوی!" د خواښې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خیالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شیبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والې واورې خوښیدې، ددوی کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمي لومړيو واورو چې هر څه به سپين کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بيا وکړه. يو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به يې ګډه کړه. ددې به څومره خوند و هغې دچايو پياله راواخيسته او يو ګوټ يې ترې وکړ. اوس خوابښې يې هم د بخارۍ سره نږدې کيناسته، داوسکو او دبادامو کاسه يې ورته وړاندې کړه، نازو يو بادام راواخيستو اوورته ځيرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را ياده شوه دشنو بادامو په شکولو څوواړې مورترټلې وه.
دنازو خوابښې څو شيبې دې ته وکتل او بيا يې وويل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راويښه شوه "هيڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وينا هغې بادام خولې ته کړو، په نکريزو سروګوتو يې د نوو سرو زرو ګوتمۍ ړپک ووهلو.
نن څومره ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځايونو ميلمانه هم اوس تللې وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپيره همدغه ميلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ايندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې يواځې وې. دنازو ميړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،يوه مياشت به يې د ورځې کار کاو،او يوه مياشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ښکاريدو،درې وړې کوټه ګۍ او يو دالان په کې و، غولی يې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په يو وړوکې کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته يو ټغر غوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکيو به خلکو ددوی دالان ليدی شو.
نازو به د شين اسمان دليدو لپاره له کړکيو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاريدو،دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې څومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې څومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په يوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده اوڅوميلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ يو څو ښځې وې چې دنازو خوابښې سره يې تګ راتګ کاوو،دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بيا دچايو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګيا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شيان يوړل شول نو ټولو يې ډېرصيفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، څومره په ادب يې خبرې کولې، ددې دکالو پترو ستاينه وشوه، نن هغې ځان هم ښايسته کړی و.
انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته يوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښي اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به يې دډوډۍ صفت وکړې يا ددې ښايست به وستايي خو ده هېڅ ونه ويل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابښې يا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپير نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابښې هم ورته ويل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.
نازو دښونځي سبق نه و ويلی خو ليک لوست يې زده و، رنګ يې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډيره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به يې په ټي وي کې هندي فلمونه ليدل،دنازو
هم دا فلمونه خوښيدل، په تيره بيا هغه سندرې چې جينۍ او هلک به په کې په ښايسته ځايونو کې ښودل دوی به ديو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر يو بل به ځارېدل.
دنازو دا ارمان و چې يو ورځ انور هم دا ښايسته ځای ته بيولې وای،خو بيا به يې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه يې ورور راغلی و او ورته يې ويلې و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپين و. دنازو په زړه کې وګرځيدل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دفلمي جينۍ په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړينه خولۍ په سراو هم هماغسې وړين مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپينه واوره کې يې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.

د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو يوغټ پټو ورباندې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شميرلې،اوس يو مياشت کيده چې موريې نه وه ليدلې،هغې دپلار څيره رایاده کړه او زړه يې راډک شو.

خواښې يې ډيره ښه وه او ورته يې ويلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به يې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خواښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې يادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کيسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به يې دمننې يوه څپه تيره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله يو څه ووايي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه يوه خبره دستاينې نه راوتله.

يوه ورځ هغې سترګې ښې تورې کړې سره اوشنه رنګونه يې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جينکو وهلي وو،شونډې يې سرې کړې په مخ يې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې يوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښيدواونازو دخپل واده د جوړو نه يوه ښايسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازديګر له کاره راتلواوهغه ويلې و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.

نازو به بيا بيا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوی،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زياتېدو شوه،په تيرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خواښې يې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او يو څه به وايي،هغه نن ډېره ښايسته شوې وه،پنځو بجو ته يو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکيده او انور رادننه شو. نازو نه پوهيده چې څه وکړي، نور کله به يې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوټې ته لاړه. دچايو لوښي يې راواخيستل، انور چې مخ لاسونه ووينځل نازو چای دم کړی و. بيا دوی درې واړه کښيناستل او چای يې وڅښلې. انور نازو ته يو نظر وکتل خو هيڅ غږ يې ونکړو. دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.

هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالينه وغزيدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د يو څو شيبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر يو صندوق ايښی وچې په کې دنازو واده ځينې شيان و، هغې وروغوندې انور ته وويل" تاسو ته وايم... دا صندوق خو راته له المارۍ رابنکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخيستو،انور پاڅيدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته يې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ويې ويل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تريو کړو، بيا لږ موسکی شو او نازو ته ځير شو، هغې له حيا سترګې ښکته کړې ولې ژر يې ورته بيا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاريده نازو يو څه نا ارامه شوه اوبيا يې ورته په ګيله منه لهجه وويل"څه خو راته ووايه ...زه څنګه يمه"دانور سترګې وبرېښيدې خو مخ يې دميز لورې ته واړو. هلته دکاغذي رومالونو دډلې نه يې يورومال راواخيستو او دنازو مخ يې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپين کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په ميز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه يې ورته وويل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شيانو مه خرابوه"بيا يې صندوق له المارۍ رابنکته کړو او په ډېر ټيټ غږ يې وويل"ته په خپله ډير ښايست لرې او زما هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې خوښه يي"دايې وويل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په ځمکه کښېناسته ،د ډبي نه يې يو بل کاغذي رومال راوخيستواودسترګو اوښکې اونور شين رنګونه يې ورسره يوځاى پاک کړل.

د نيکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چې هر انسان هم هاغسې ژوند تيروي چې تيرول يې غواړي... ځينې خبرې دې چې مونږه يې بدلولی شو،هم دا وه چې مونږ څلور وروڼه خويندې يې په ښونځيو کې داخل کړي وو.
زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چې ورسيدم نو ځينې خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپيرو ورځو کې دموټر ديوه ټکر پيښه داسې وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوى به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او تروريانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.
هر چا سره زمونږ د يتيمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوى بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کې و، په ښار کې يې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدنې ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او څو ورځې زمونږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پټرې او نور شيان په يو صندوق کې راوړل او بيا ټولو ته وروښودل شول. زما په سريې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يې راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې-پټې خبرې رواني وې. مازديګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دترروريانو سره کښيناسته او ټولې ګاڼې يې بيا راواخيستې.
ښځو دا ويلې و چې ګاڼې داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتيا وه زما لپاره ښکلې ګاڼې له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمي په کې لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سړو ته هم ور ورسيده، ګاڼې د ښار زرګر ته يوړل شوى، هغه د سرو زرو بيه ډېره لږه وښودله. وروستۍ خبره يې داوه چې داسې ګاڼې څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسې سره راوړې واى نو ما به ورته بيرته ورکړي وى.
اوس نو زما ترونو داسې فکر کاوو چې ګوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوى هم خبرشول او خپل دليل يې ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې ګاڼې د خلکو ډېرې خوښيږي اوداګاڼې په ډېرو پيسو شوې دي خو هيچا دا خبره نه منله. اخر دوى په جرګه کې دنورو سرو زرو دګاڼو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې يوه څه بد ګوماني پيدا شوي وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بيخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بيرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، څو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر يې لاس کيښودو او راته يې وويل اوس به ستا خبره منل کيږي، وايه څه غواړې؟ما ورته وويل زه نور تعليم کول غواړم.
زه پوهيدمه چې زما په کورنۍ کې هيچا په پوهنتون کې سبق نه و ويلی،جينکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته يا به ځمکې ساتلې يا به يې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خويندو هم سبق ويلو،دوى تر ما ښايسته وې يوه د تره او بله د ماما د زوى په نوم وه.
دوه کاله نورهم واوړېدل او زما د وروستيوامتحانونو په ورځو کې زما دوداه لپاره بل پيغام راغی. مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پيژندل، هلک لکه زما په شان يتيم و ، د هغه مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې هم خبره وه چې زه يو واری کوژده شوې وم. زما ماميگانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلې زما مورلږ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مې پوره کيږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ يې تښتيدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورلېږلی دی چې زبيده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما گان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيريني هم دغسې پاتې شوه.
د هغو نورو خلکو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماتوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني. ما داخبره ډېره په سړه سينه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه کړل. ماما گانو مې ځان ملامته گڼلو، ما يوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بيا مې ټولو ته خپله فيصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول ،ورور مې ښونځی خلاص کړ،و،اواوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيڅا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېليده،په کور کې دا او زه يوائې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو اوهلته هم زمونږ د شريکې کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په يوه ټوټه يوه ډېره پخوانې قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيکه بابا بنګله ويله،په اصل کې زما نيکه ډېر روښن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا يو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بيا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره مندې ترړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.
زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعليم کړی و،اورېدلي مې و چې يو څو جينکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللي،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ريبل خو ځان به مې يوائې احساسوو.
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمڼې ونې ته وختل او کچه منې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلې و چې که بيا مې وليدې نو پښې به درباندې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوځې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپټیو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې څوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځي بیرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.

یو مازدیګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښېناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه وارې پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انبړیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.

یوه ورځ چې دښوونځي نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواړې زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.

زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالې سره روانې وی. یوې جینۍ تمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالې په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما یوه دعا کړې وه چې"خدایه پاکه داجینۍ به ماته راکوې"دبختیار ددې خبرې په اورېدو زما وجود ورېږدیدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې روانې شوې.
دی ډېر په اخلاص راته لګیا و،خو ماته دنیکه بابا دبنګلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وویل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځی پرانیستل غواړمه" بختیار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لوري یې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعلیم په وزارت کې یو کس پیژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختیار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختیار دخپله جیبه دمخملو یو وړوکی ډبی راوویستلو او په میز یې کېښودو.... بیا پاڅېدو او په تلوتلو کې یې وویل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر یم چې ته زما لپاره یې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختیار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځېدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررا غله او راسره کښیناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له میزه را اخیستی و،او وروورو د دې سر یې پرانیستلو. په دې کې دسرو زرو یوه ساده چله (ګوتمه)ایښې وه، نه وربانديې غمی لګیدلی و او نه وربانديې کار شوی و. مور مې هیڅ نه ویل بس ماته یې کتل. دهغې په سترګو کې یوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخیسته او زما دښي لاس په دریمه ګوته کې یې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپیښې له ځایه لس کیلو متره لیرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تیار کړي. هغه مریضان چې ناروغي یې دومره سخته نه وه دکټونو نه ایسته کړی شول. ځینې په کې په خپله راپا څېدل او خپلو خپلوانو یې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه یې وباسي. دروغتون ایمبولانسونه په تیزۍ سره راوېستل کیده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نوړۍ خوړلې وې او دنورو په شان یې زر ځان چمتو کړو چې دټپیانو مرسته وکړي. په لومړي ایمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خلیل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو یو هلک و،جامې یې شلېدلې او دپرهرونو نه یې وینې روانې وې،غزال ور وړاندې شوه،په ایمبولانس کې ورته اکسیجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو ،دایمبولانس مرستندوی وویل:
"ددویمې درجې مریض دی"غزال پوهه شوه چې دوینې اړتیا وه. فیصل ته یې چیغه کړه او هغه ته یې د وینې د نمونې اخیستو وویل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخیرن و،دجامو نه یې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لږه شېبه کې هغې دده له لینګو پتلون قیچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتۍ کې یې یوه وړه ټوټه اوسپنه ښښه وه چې غوښنه یې څیرې کړې وه او وینې ترې روانې وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره یې ددیوال سره ډډه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله،ډاکټر خالد چې له یو مریض بل ته روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله یې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژیړ بخن شوی و،خو غزال ته یې وویل:"ویني ته اړتیا نه لري ګلوکوز(سیرم) به ورته بس وي،بیا په تلو-تلو کې هلک ته یو نظر وکتل او ویې ویل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې یې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مریضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي یو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی یې دده خیرن لاسونه چې په تیلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا یې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مریض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپیان راوړل شوي و. یو چا دګلوکوز دخیجولو الات ورته راوړل او په منډه بل مریض ته یې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ایښي و او دهلک وجود یې زر زر پرې پاک کړو. بیا دګلوکوز دخیجولولپاره یې دهغه لاس راواړو او دیو راوتلي رګ دپاسه یې دستني ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپیدو خو بیا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته یې وکتل، په خیرن مخ د هغه سترګې عجیبه ځلا کوله.
خو ډېر ژر بیا یې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دڅڅوړې نه یو-یو څاڅکی راتویدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال یوه تولیه پیدا کړه ،په ګرمو اوبو کې یې لمده کړه او د هلک مخ یې ورباندې پاک کړو،خیرې او وچې شوې وینې په تولیه کې جذبې شوې او دهلک دځیرې زیړ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په یوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوټې ویښته لنډو،غزال تولیه یوواري بیا لمده کړه او دده سر یې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ایسېده،خو مخ یې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نرې-نرې ویښته یې دنوي خرئیل شوې ږیرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زیاته شوې وه،دزخمیانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې تړړې او دایمبولانسونو نه د راښکته شویو کسانو د ټرالیو دپایو غږونه یو عجیبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځیده او یو بل ټپي ته ودرېده چې ساه یې لنډه لنډه کیده،هغه ته یې داکسیجن خولۍ پر پوزه کیښوده او چې ساه یې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخمیان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته وروواستول شول، دځینو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته یې ځان رسولی و. دځینو نورو په جیبونو کې د پېژندګلوۍ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په میخ شوو دړو یې نومونه هم لیکل شوي و، درې واړدونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وینې یې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شمیره نه کوله دنورو پټیو داخیستو لپاره په برنډه کې روانه وه،چې نا بېره دټیلي ویژن دکیمرې سترګه پرې برابره شوه. یو ژورنالست د خپل مایکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې یې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو ستور ته ولاړه. یوه ټرالی دسامانونوسره یې په مخه کړه او دې لا نورو ټپیانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد یې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسیجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان یادوي. هغې دسامان ټرالې فیصل ته وسپارله او په خپله یې دځوان کټ ته ځان وررورسوو، یوې نرسې دهغه لاس نه راوتلې دګلوکوز ستنه بیرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وایې چا یې مرۍ خپه کړېده، غزال په منډه داکیسجن خولۍ راواخیسته او دهغه پر پوزه یې کیښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وویل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپیانو کې اوس درې تنه پاتې وو،یو کس

(c) ketabton.com: The Digital Library

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پیښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.

په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکي عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، ورونه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:

"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاسټیکي کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال ورباندې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک باڼه ورورپیدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړیې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا ببره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.

"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پرانڼګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:

"زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلومولولپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلې بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګی یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چېورباندې په قهر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای چې دایمان په سترګو کې یې شوخي ولیده، او بیا یې وویل:"ته آرام ته اړتیا لری که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګیدلی دی دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دایمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسری اخستل شوې وۀ اوپه کې هیڅ زخم نه لیدل کیدو، دبم دچاودني خبرونه په ورځپانو کې چاپ شوي و، دایمان مرکه هم په کې وه. په عیني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سیاستدانانو خپلې-خپلې بیانیې ورکړې وې. غندني شوې وې، پلټنې رواني وې، ایمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه یې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به یې ده نه حال وپوښتلو اوبیا به نورو مریضانو سره اخته وه. ایمان غوښتل چې دا دې زیات وخت ورسره وي او یوه ورځ چې غزال ته یې ګیله وکړه چې اوس یې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وویل:
"ته اوس ښه شوی یې"زما ډیوټي دهغو مریضانو سره وي چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه یمه دایمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل یې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډېوډی ورله وکړي،ملګرتیا یې وپالي..... خو د روغتون دڅانګې (وارډ) دروازه کې یې قدم ونیولو، مخامخ دیو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښایي دټریفیک کومه حادثه شوې وه بهر پولیس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نیولی و،دتندي نه یې ورته وینې پاکولې،سړی په هوښ کې وو.
غزال ته یې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ایمان هم له هغه ځایه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې یې دغزال خبره بیا-بیا اورېده"زه نرسه یمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

ځواک

زه اوس هم حیران یم چې دورځپانو دګېډۍ دپاسه ایښي دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو وارې داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته. اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطایئ له جیبه را وباسم ته به وایي کوم لړم چیچلي یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې ځکه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې ایښې ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځي پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځي سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپانه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلي وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم، دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپانه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپانه نشم لوستی نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپانې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمیرلې ماتې پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په لاس کې نیولې وي. هغه چې ما له لیرې ووینې نو ورځېانه راته په لاس کې ونیسي،زه دهغه پر لاس پیسې ږدم او په بل لاس ترې ورځېانه اخلم.
نن هم داسې وه خو یوه بله پیښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځېانو پر لویې ګیډۍ دنیمې روپۍ سیکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترګې ولګیدې اوکله چې هټۍ وال زما پیسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځېانې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سیکه مې راواخیسته او ژر مې خپل دجیکټ جیب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حیران یم چې دا څنګه وشول، زه عموماً ډېر سست یم او دژر فیصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنګه دا سیکه راواخیسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وویل، خو ما ترې مخ ګرځولی و او د بس سټاپ په لور په ګړندي ګامونو روان شوم، زه هم دهغې شیبې راهیسې نا ارامه یم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سیټ غیږه خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځېانه مې کتله خو هیڅ نه پوهیدم چې څه په کې لیکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه یم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ویلي دي، هیڅ مې نه یادیږي بس دجیکټ د جیب په تل کې ایښې سیکه راته بلا ګرځیدلې ده.
یو وارې مې تکل وکړ چې یوځای کې یې خطاکړم، خو یونا لیدلی ځواک مې لاس وونیسی، دسهارراهیسې مې ځان ځوروارې تسله کړی دی... داچې په ټوله دنیا کې د ورځې په میلینونو ډالرو غلاګانې کیږي، سیاست وال هره ورځ رشوت اخلي کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر څوورارې په سرکاري ټیلې فون دخپلوملګرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنګه دپلار په ځمکه خیټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دمیراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنیمې روپۍ په سیکه نا ارامه یم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سیکې یرغمل نیولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر یم چې هغه ډېر لوی او بښونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دګناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ایمانداره یم، یوځل یې په تادۍ کې راته زیاتې پیسې بیرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې دیوې نوې مجلې نوې ګڼه یې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجیبه ایسیدم، ځان راته وایي"ښه نوټول عمر دې یوه بله څیره په مخ لګولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څیره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنیا همدغسې ده...دیوې سیکې هیڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بیا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښیناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مایې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په یوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنګه؟"ما سترګې پټې کړې اوځان ته مې وویل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بیا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بیا یې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپیسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پیسې هم نه دي....یو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سیکې خاوند پسې چیرته ګرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وویل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پیدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سیکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځېانه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ویل خوبس ودریدو او زما ځای رارسیدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیرشوم نو د ورځپاڼي هټۍ رانه ځو ګامه لیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چاى به يې ځښلې.
زه دهټۍ مخې ته ودرېدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتۍ،دبسکټو او کاغذي رومالونوړي پیکټې ایښي وې،ما دکاغذي رومالونو وړوکې پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او ډېر په چټکۍ مې ورځپاڼو په ګېډۍ کې کېښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلې بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،درومال پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یواځې دخپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندي او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیستم دپرانیستې په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکۍ هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما میرمني نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځاى ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې اوهغه ټولې یې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځاى ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو... اوس زما ښځې له خداى موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کېږي چې دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کېږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودبټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلي. ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تېرو ځو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسېدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو .
تېره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښېګڼې ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنده کې دلرګینو دروازو په بیخ کې لګیدلې دپیتلو پټۍ پالش کېدې،بهر په هر چمن کې دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینې کوټې رنګ شوې ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګېدلې اوسپنیزې جنګلې په تور رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي ټکي په تور مرمر کې برېښیدل.
یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ څانګې ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته یې وویل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغی دراتللو نه یوه ورځ وړاندې به مونږ تمرین کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې یوشان توري جامې یې په غاړه وې اوکړه وړه یې دپولیسو وو راغلل،زمونږ مشره دیو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشین سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه یوی بڼه کيکاږم،ګومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشین تر شا زه به چاته ښکاره شوی واي، زمونږ مشرې دملکې په شان یوڅو قدمه اخوا دېخوا واخیستل،یو څو تنو سره یې په نرمه لهجه خبرې وکړې او یو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې یو تن خپلې ګړی ته وکتل او ویې ویل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بیرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړریستورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځایه بهر چمن ښکارېدو،دریستورانټ زیاتره کارکونکي ما پیژندل په دوی کې کترین هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو یوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انګرېزه وه.

یوواري ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه ګلداني اوچته کړه او په بل میز یې کېښوده چې یو سپین پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتې پیسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرګي پر تښته کېښودې.

ما ددې مشر ته شکایت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ یو خاموش سوړ جنګ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بیا به یې ورو غوندې وویل"زمونږ وطن یې مردار کړی دی"دمیزونو دپاکولو پر وخت به یې دشونډو دلاندې یو څه وویل او ماته به یې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ریستورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا ګرځېده نو زه به نا ارامه وم ، یو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځینو راته وویل:

"پروا یې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتګ خبره کوله او دنور کله په شان زماځنګ ته دتیرېدو پر وخت یې وروغوندې وویل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنیا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنی نا زېږي چې په خپله ددې هیواد دورځپانولخوا په ورځ کې یوځلې خو بې عزته کیږي خیرزما یې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته یادونه وکړه چې صبا ته به نکټایي ترې ،بس دلته "زما یې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنیکټایي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرګ مفاجات" سحر چې دتک سپین کمیس سره مې سره نیکټایي وتړله چې میرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسیدم نو په ټولو دروازو پولیس والا ولاړ وو، ګاډې تالاشي کیدل دډاکترانو او نرسانو شناختي کارتونه بیا-بیا کتل کیده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي ستیکرې په جامو لګولې چې له نورو وپیژندل شي، په خپلې ځانګې کې مې ولیدل چې ټول داسې جوړ او تیار راغلی وو ته به وایې چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړې و چې په کې ګرځېدلې نه شوه مونږ ته یې وویل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندې ګونجې ددریو پر ځای دولس شوې وې.

پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لویه دروازه رادننه شو،اولکه څنګه چې یو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو یوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کیمرې سره دټيلي ویژن د فبلم جوړونکي هم تیار ولاړ وو، یو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځېدل داسې لکه چې دمچانو یوه جوپه خوځېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پيژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دايکسري دماشين بټن ته مې زور ورکړو، يومريض مو دوړاندې نه تيار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بيول شوې وای چې په کمپيوټر دهغه مريض هډوکي ووينې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره يې خبرې پيل کړې،په دې وخت کې دڅو کيمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه يادېږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه يوه لحظه وو، بيا چې په ځان پوهيدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حيران په خپل ځای ولاړ وم.

ملکې تقريبا په روغتون کې نيم ساعت تير کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپينزې دروازې ووتلو نو ترډېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له يو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مريضانو دايکسرې په اخيستو کار پيل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازديګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې يې زما تصوير ليدلی وو راته به يې مبارکي ووېله يابه راته موسکی شول چې مونږ دې پيژنو.

زه نن هم دنور کله په شان دچايو لپاره ريستورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترينا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس ليدلی دی که نه ...کېدای شي ليدلی وي او بد وربانده لګيدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بودۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتيجه زما په برياليتوب راوتلې وه. دريسټورانټ په څو ميزونوکې ورځپاڼې ايښې وې او زما دبري اعلان وو.

ما چای خلاصې کړې او له ريسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترين مې ولېده دهغې په لاس کې دپيالو ډک يو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونيسي... ښايي له ماسره هيڅ خبره ونکړي...ښايي له ما ښښنه وغواړي... ښايي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته يې ډېر په عجيبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې يو تربور بل ته دحج مبارکي وايي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتيرې چړې يو خرپ... چې زما زړه کې يې ووهلو... راته يې وويل:

"څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو يې زما له غوږونو نه ووتلو.

يواځې شيبې

نرګس دتيرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شيان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به يې لونو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به يې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډېتون کال پوره شوی و، تير کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپې مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو ديوځای ژوند مزی يې پرې کړی.

نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لوڼه يې دخپل-خپل کور وې،يو زوی يې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو مياشتې پاتې شو،خو بيا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې يو کور ديوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کيږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض يې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې تيکسي چلوله او دورځې چې به يې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به يې خوړل،خو اوس دا يواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجياني او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کېښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې وړې جینۍ خپل ګلابي بایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستې او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو.
دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پېژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړي زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بیا په سړک روان وي، نرګس به ماښام مهال ډېره زوربېده، جانباز به راډیو ډېره اورېده او کله چې نرګس به ډېره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وویل:
"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې ورباندې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه ورباندې کار بندکړو، نرګس پرې ډېره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وۀ، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره رښتیا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وې، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خاني جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنګه په کرایه ورکړم دی به وځي ننوځي لوښي به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګېله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زړي په هغه شپه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زاری کولې چې ما هم واخله.
ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله-کله به دجانباز نږدی ملګرو ترېنه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.
دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې درېیمه لور سیلۍ راتله، خونن هغی سحر ورته په ټیلیفون کې ویلې و چې دا زکام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکلیف ډېره زهیره شوه، سیلۍ ته یې وویل چې ارام دې وکړي بیا دغرمې یې پام شو چې اشرف هم راتلو دا یو څه نا ارامه شوه،بل هیڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته یوه عجیبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا دیو پردي سړي سره په کور کې یوائې وه نو بیا....یو واري ټیلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووایي چې مه راځه، خو بیا ودرېده دمابښام او دیوائېتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه دیوې اونۍ راهیسې په کور کې یوائې وه، درې ورځې کیدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په یخچال کې یې دتیرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله.

اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا یې راوړه نو سمدلاسه یې پخلی پیل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وریژې بینډۍ هم وې، دپخلې پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تیره بیا دمیلمنو لپاره چې به یې پخلې کاوو، په داسې وخت کې به جانبازهم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به یې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به یې ورته غوښه اخته کوله.

دکله راهیسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بیل شوي وو،نرگس او جانباز یو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغې زړه ارې ارې شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شیبې ډېرې ناوخته وموندلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازدیگر لمونځ یې وکړو.

اشرف چې ماښام راورسیدو نو نرگس ایله دخپلې مشرې لور سره په ټیلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ویلې و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې یوائې وي،خو لور یې یوائې دومره ورته وویل چې کاکا ته مې سلام ووایه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس یو څو شیبې داشرف سر کښیناسته، بیا یې ډوډۍ تابیا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زیات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کیسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواري دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم دیوالي ساعت ته په ځیرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حیرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپیره وخت په دې غم نه شو.

اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار یې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به یې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وینا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شویې په دوکان کې دوه ورځې کار پیل کړ،هغې پیسوته دومره اړتیا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.

دوه میاشتې همدغسې واوړېدې او یوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی لیدلی،که څه هم دې به ورسره په ټیلیفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمې احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.

په یوغسل خانه کې دنل اوبه څڅیدې هغه یې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لویه ونه یې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابیا یې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به یې ورپورې ملندې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې.

هغې اوس په ځان یو څه اعتماد پیداکړی و داشرف په خبرو به یې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به یې یوائې نه احساسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په مورکي يي يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامي اغوستې،د وېښتو کلکه کوڅۍ اوغټ څادر په سر...دجانباز دمړينې نه وروسته هغې رنگين لباس نه و اغوستی،خو نن د هغی اسماني رنگه ورېښمېنې جامي په غاړه وې،دڅادر په ځای دشيفون لوپټه يې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه يې دهغه مخصوص عطرو خوشبويي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو واري يي لور هم په غيږه کې ونيوله.
د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حيرانونکی و، دوه لوڼې يي خوشحاله وې، نورو بيغوري څرگنده کړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور وليده نوتندی يي تريو ونيولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی کور ته ډېر تلو راتلو ځکه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتگ خبره کوله.خو په خپل مور کې يي دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وايي دهغه په زړه کې وگرځيده، خو بيا دښځې په وړاندې يي مورته څه ونه ويل. شهباز چې دورځې دتيرېدو وروسته دکور په لور روان شو نو ښځې يي لومړۍ خبره همدا وکړه"مورنن ډېر فيشن کړی و"شهباز دقهر نه هيڅ ونه ويل خو بس خپلې شونډې يي وچيچلې او دموټر رفتار يي نورهم تيزکړو.
هغه ماښام نرگس دټيليفون غوږۍ نيولی وه او په بل سر کې يي دخپل زوی وېناگانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وگوره... دا زما خسرگنۍ به څه وايي دا خلک به څه وايي..."او بيا شهباز چې داشرف نوم واخيستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف کا کا ډېراحترام کاوو دی دومره پريوتی انسان دی..."نرگس هيڅ ونه ويل بس ورو غوندې يي غوږۍ بيرته کېښوده اومخامخ لگيدلې هنداري ته څير شوه.
په بله ورځ دهغې لور سيلۍ ورکره راغله نو نرگس دکور دروازه ورته پرانيسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو کې پټ و اوپه سر يي تور څادرکلک تاو کړی و، دهغې په شونډو يوه سترې موسکا راښکاره او بيا ورکه شوه.

نيمگړې کيسه

په کوڅه کې دجوارو دنينو خرڅونکي غږ را پورته شو"پولی واخلئ پولی... دکور ماشومانو لويې دروازې ته منډې کړې،هغه هم له ځايه را پاڅيده، دڅادر د پيڅکې پورې تړلې پيسې يي پرانيستې او دخپل دروند وجود سره دکوڅې په لورې روانه شوه، لږه شيبه وړاندې هغې پتاسې خوړلې وې چې ورېنداري يي دچا دکوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډۍ خوړلې وه، دډوډۍ نه وړاندې يي گنډيرې ژولې وی او دگنډيرو ضرورت ورته ځکه پيدا شوی و چې ډېره مالگينه غوښه يي خوړلې وه.
دهغې په ژوند کې دوه کاره وو، يو ټوله ورځ خواړه او بله په کټ به پريوته او سترگې چې به يي پټې کړې نو ځان به يي دناوې په حيث ليدلو، دهغې په زړه کې بس يو ارمان و ،واده...واده او واده...
دپيغلتوب په درشل کې به يي شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يي څوک وغواړي.
هغه په دې غم کې نه وه چې سړی به څنگه وي کار به څه کوي ځوان به وي که زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنيا اباده وه،ځکه خو يي سبق هم پوره نه کړو ددې نه مشرې دوه خويندې چې واده شوې،نو هر چا به ددې د راتلونکي په هکله خبرې کولې،بيا دهغې ورونو هم ودونه وکړل،په کور کې ماشومان وزيږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور يي دپخلن کار نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخیستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوږه هم زیاته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشه ښکاریده،دکوټې نه یو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې ته یې دخوراک دشیانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وږې دي وږې ... دجوارو نینی ګنډېرۍ...نان خطایي...کیک یوه ورځ ورته وربنداري په ټوکو کې وویل:

"خپیته ده که ژرنده...هېو ودرېږې نه...خو دې به دهیچا پروا نه کوله...بس خواږه وو چې ددې خیټې ته ورولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانۍ کې خلکو ورباندې رنګارنګ نومونه ایښي وو.

ډومبکۍ،مېښه....پنډه شابېو....چاټۍ.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګانې ورکومه،خو هلکانو به غوږونه ونیول چې دې غواګۍ سر به څوک ژوند تیروي.

ښه نو ولوستونکیه.....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایې چې کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.

یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخوړو پلان)دې ورته څوک ونیسی... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.

خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نږدې خپلوانو کې یو ناواده سړی وي نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟

یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خویندې به ورباندې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.

خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور وریرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکی وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پرېږدم نیمګړې...

پلار،موراو لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې یې ساه نه وه،خو په مڼده وه،ماشومه لور یې په غېږه کې نیولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سرک کوم خواته ورتله،دیوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورتیله کړه،دموټر ډریور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته یې اشاره کوله، لکه چې یې ویل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."

پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړیااحساس یې نه کاوو،که یوې تیرې دهغې پښه نه وی نیولې نو ښایي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لویه تیره کښیناسته، ماشومې تمنا ته یې وکتل هغه حیرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس یې ددې پر مخ کیښودو نو پښتنې ولیدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، ډېوزې نه یې هم اوبه راواني وې، د دې په اوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځرمنې تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.
څو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په ټوله لار غوړکې خبرې کولې،چې بابا ويني نو په تندي لاس به پږدې او سلام به ورته وکړی، تمنا به کټ-کټ وخندل.
د پښتنې مور د ساه لنډی مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې څو وارې جرګې مرکې وکړې خو ده دهيڅا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دې په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلې و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا يې هر څه منلي وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بې ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.
پښتنې وړه تمنا له غيږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډېده ولګوله،پښتنې څادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکې توګه غلې وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سړک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسۍ کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پټاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللې، پلار يې ويلي و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.
ورونو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، تروريانو،ورته په وار وار مينت زارۍ وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا وړۍ نه شړۍ کيده.
نن هغې يو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښو نه وويستی او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې ځپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببې ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې بښه ... ما ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم بښونکی دی،زارۍ درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ښنل مښل نشته..."جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلي نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د تمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار څپيړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوغورځوله، وړه تمنا په چیغو وه، ښېښتې خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته یې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دویرې ډک غږ دې ته اړکړه چي له هغه ځایه ځان وباسي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار څيره ورته داسې ایسېده لکه چې ددې قاتل وي، بیا په یوه منډه له کوڅې لوی سړک ته را اوتله،د سر ځادر یې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو یو وارې بیا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لوڼو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه یې له کوره رخصتوي دخواړو پتنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټیکسۍ کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ امید نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پیدا شي،خو قسمت یې ښه و،یوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سیټ کښېناسته خو بیا یې هم ژړل،ورسره ناستې یوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " ښېښتې په ژړا وویل: " پلار مې مړ شو"

دشیشې ګیلاس

بصرئ په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازدیګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به یې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسیدو.بصرئ به دمازدیګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته یې ویل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به یې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به یې تریو نیولی و دکور دروازې ته به یې لته ورکړه بس ته به وایې بهر چا سره یې جنګ کړی دی.
دبصرئ خوابنې دخپل مشر زوی سره یو ځای اوسیده او کور یې دعالم خان کور سره دیوال په دیوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډیو خوشبویې خپور وو.
نن بصرئ دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوئ لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوئ کې خوټیکیده، خو لا کلکه وه "خدای خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوړینیږي"بصرئ به هر وارې دکټوئ سر لرې کړو او دا جمله به یې له خولې را او ووتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرئ پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدې وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بیا چې عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندې پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځایونو نه به یو- یو راښکاره شو.
بصرئ له کټوئ سر لیرې کړو او غوښه یې په ګوته کې ونیوله، تراوسه خوړینه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه یې دعالم خان مخې ته کیښودل، هغه مخ او لاسونه وینځلي و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه یې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرئ ورته په وړو غږ وویل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅیدو ، هغه یې له کمځې ونیوله، بیا یې ورله دیوال سره یو ډغره ورکړه، بصرئ چې ترڅو ځان ټینګاووعالم خان ورله څپلی را خلاصه کړه دبصرئ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرئ په سترګو توره تیاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه وینې روانې وې،او دمور دوینو په لیدو دهغې لونې په ژړا شوې.
دعالم خان غږ د هغه مورهم اوریدلی واولږه شېبه وروسته شاخوبانې دهغې دروازې نه سر را د دننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په دیوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوبانې ماشومان په قلاره کړل او په اوبو یې دبصرۍ پرهرونه وینځل، بیا یې کورکمن او دشړشموتیل یوځای کړل او بصرۍ ته یې په سر پټۍ وتړله.
دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کیسه وکړه، شاخوبانې دشونډو لاندې یوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه یې کیدو چې دبصرۍ سره کښینې خو د دیوال بلې غاړې نه یې دخواښې غږ واوریدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښیناستې هغه زما زوی ډوډۍ خوړلې ده که نه؟" شا خوبانې بیرته خواښې ته ولاړه او هغې ته یې په لنډو ټوله کیسه تیره کړه،او لکه چې دبصرۍ تمه وه دخواښې لوړ غږیې بیا واوریدو"سړي خو همدغسې وي نو.....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خوړینېږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرۍ سر او نیم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه یې داسې کول لکه چې هیڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډۍ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.
دبصرۍ دوی کور دکلي دچم نه لږ لیرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبرېدل، خو بیا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر یې ولې تړلی دی نو یوه نوې بهانه به ورته جوړه کړي،ځکه خواښې ورته ویلي و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښې خوئیدل د بام (چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګیدل، د وړو غونډوسکی په سر لګیدل، د دیوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرۍ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا وربانديې پېښه وکړه نو بصرۍ به ورته دروغ ویل.
هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نه خوشحالیده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله ماشومان به یې رټل، په دې جمعه خو دهغې لیور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.
فرید خان په ښار کې اوسیدو اوهم هلته یې یوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعلیم یې هم کړی و، بصرۍ به دشاخوبانې نه دومره نه شرمیده لکه چې دصابرې نه، هغې به ډېرې پوښتنې کولې او دبصرۍ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فیشني واوخبرې به یې هم بل شان کولې.
په داسې جمعه به بصرۍ دشا خوبانې سره ډېره مرسته کوله،ددریو واړو ورونو ټبر به یو ځای ډوډۍ خوړله، دېرش دوه دېرش کسان به په دسترخوان کښیناستل،د ډوډۍ خوړو نه وروسته بصرۍ او شاخوبانې لوښې وینځل او صابره دخواښې سره ناسته وه. د لوښو وینځلو نه وروسته بصرۍ غوښتل چې ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کور په لورې روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅېده،دبصرۍ خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.
کله چې بصرۍ دصابرې په کوټه کې یواځې کښېناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په څادر پټ کړی وو،صابرې ورته وویل:
"څه بس دی اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرۍ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله لاره ورسره نه و،دمخ نه یې پلو لرې کړو خو تندی یې هماغسې پټ و،صابره ورته یوه شېبه ځیر شوه اوبیا یې وویل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرې وویل: "هیڅ"
صابرې دهغې دتندي نه دڅادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر یې وکتلو، بیا یې وویل:"عالم خان لکه چې بیا دربانديې لاس اوچت کړی دی"بصرۍ له شرمه سترګې ټیټې کړې،هغې غوښتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه وشلیږي او دا په کې ورکه شي،هېڅ یې ونه ویل،صابره یوه شیبه غلې وه،بیا یې وویل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... یوه ورځ به دې مړه کړي" دبصرۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې" څه وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زیات وخت زه ملامته یمه......"همدغه خو غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونیوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل یې ناروا دی،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفرید خان موټر له زاړه کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"

د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په ګوتو راټینګ کړل اوسترګې یې ومښلې"دا به زما په قسمت کې لیکلې وي... که نه نور ورونه خو یې ډیر ښه دی"صابرې بې واره وویل:

"داځکه چې نور یې ستا په شان ښځې نه لري"دبصرۍ غرور نور هم خاورې شو،صابرې په خپلې خبرې یو څه پښیمانه ښکارېده.... ژر یې بصرۍ نه ښښنه وغوښته او بیا پاڅیده بهر دماشومانو چیغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فرید ښار ته دتللو لپاره به کوځې ته راوتلی وي،بصرۍ هغې ته مننت وکړو چې خواښې یا فرید ته دې څه ونه وایي ځکه چې عالم خان خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بیا یې ورته نصیحتونه وکړل، چې دعالم خان لاس دې وونیسی ،که هغه ورته څپیړه ورکوي نو بصرۍ خو دې هم یو شی ورباندې وغورځوی، بصرۍ پې‌که خندا وکړه او ویې ویل:

"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلې غږ یې هغې ته وویل:"فرید خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولې، یوځل مې داوبو په ګیلاس ویشتی واو ورته مې ویلي و چې که بل ځل یې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوځې ته ووځمه، ښه ده چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشیشې ګیلاس ووینې رانه یې لیرې کړي، په دې خبره بصرۍ ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته رواني شوی،په هغه شپه بصرۍ دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ کې یې دصابرې خبرو انګازې کولې.

څوورځې واوړېدې دبصرۍ خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفرید خان کورته ولاړه، بصرۍ او شاخوبانې به ددوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.

ددوی دخبرو موضوع به ډېرۍ دصابرې خبرې وې،دواړو ارمان کاوو چې دتعلیم له برکته دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بیا به یې دهغې دشیشې ګیلاس خبره رایاده کړه او وبه یې خاندل، بصرۍ یو سوړ اسویلی وکړو او ویې ویل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته یم چې د سړي نه راته بلا جوړه شوې ده" شاخوبانې ورته وویل:"یواځې ستا لپاره .....کتل دې نه چې تیره ورځ یې د صابرې سره په څومره ورین تندي خبرې کولې" بصرۍ شېبه غلې وه،دا خبره رښتیا وه چې عالم خان دکور نه بهر یو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به یې دټولې دنیا ټوکې کولې د بصرۍ د مور پلار او د ورونو خویندو به یې ډیر عزت کاو....شاخوبانې ته یې وویل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل ونکړي،خو نه پوهیږم چې څه وکړم که چیرته نه دصبر تاویز پیدا کیدو نو عالم خان ته به مې راوړی وای" شاخوبانې ژر دهغې په خوله لاس کیښودو"پام کوه چې دتاویز خبره ونکړې....دبصرۍ مشر لیوراسلامي دې او دتاویزونو، زیارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج نه لاره.

دبصرۍ خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته چې کور ته را ورسېدو نو بصرۍ ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلۍ دښارنه دوه درې ساعته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لارې اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.

بصرۍ نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلې وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو،اوس خوېي د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وايي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصرۍ ته وکتل او ویې ویل:"ډېره بې عقله ښځه یې کنه" د بصرۍ زړه یو درز وکړعالم خان دځپلو سره په کټ غزیدلی و.

بصرۍ ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرۍ په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصرۍ حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړه نو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولې په بل سر کې یوه وړه کوټه جوړه وه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصرۍ سره ډېرې ناندرۍ وو هلې نو هلته به ویده شو.

عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصرۍ پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړې وای چې بصرۍ ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې څپلې ویستلی او په کټ وغزېدو، بصرۍ ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ-ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې سترې شوې یې."

دبصرۍ دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شېبې وړاندې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصرۍ خو بل شان وه،دې بصرۍ خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خاربښت پیداشو، هغه خپلې څپلۍ ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو دروند شی ولګېدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لږه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصرۍ یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دځپل مخ دحفاظت لپاره‌لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.

عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څړیکې احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځږیروي را وتل، دبصرۍ دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه وینې روانې وې.

بصرۍ له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصرۍ په ارامه ویده وه.

په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولیدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړۍ کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصری به څنګه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.
په پټیو کې یو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خیر خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په یوه پیکه خندا وویل:
"نه یاره بیګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګیده...پوزه مې ویني شوه خو... خدای فضل وکړو".
اخوا بصری شاخوباني ته دشپې کیسه کوله او بیا یې ورته وویل:
"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتیدونکي) ګیلاسونو یوسیټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتیږي"

سنيما

نازنین خپله طلای رنګه بټوه په میز کېښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پیزارو سره په کټ پریوته هما په یوه کرسی ځان وغورځاوو. په لاس کې نیولی د مریو ګلابی سینډلو تنی یې پرانستلی.
پروین لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لری کړی او د کوټی سره جوخت غسل خانی ته یې منډه کړی وه.
دا دري واړه هم اوس د خپلې نږدی او پخوانې ملګری زیبا د واده نه راګرځیدلی وی او د ډاکټرانو د لیلیې په یوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروین وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټری ورستی کال (سیټاج) پوره کاوو چې ورپسی به یې سبق خلاصیده. نازنین او هما د زیبا په واده کې د ګډون لپاره د پروین په کوټه کې ایساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زیبا د واده کارډ ورته رسیدلې وۀ.

پروین چې د غسل خانی نه راوتله نو یوه شیبه یې نازنین او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشي وه. پروین د یوی کرسی نه ګدئ راوخیسته او نازنین یې پرې وویشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی یې؟ د نازنین او هما له خولی ګډ اوازونه راوتل {{ستړی یمه دمه کوومه}} او دری واړو کړس کړس وخندل. پروین خپل پړونی د سر نه لری کړو او په کرسی یې واچوو نابېره په کوټه کې رنګونه وځلېدل. د هغی په کمیس لګیدلی ستاری مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره یو ځای شوی او په ټولی کوټی کې یې پړک وپړوک جوړ کړو. نازنین ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..."

د دری واړو جینکو خندا په کوټه کې تودوالی پیدا کړو. پروین د یخچال (فریج) نه د یخو اوبو بوتل راویستو او په ګیلاسونو کې یې اوبه واړولی. ژمی تیر وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.

دریو ملګرو د واده ښایسته جامی له ځانونو نه وویستلی، مخونه یې د سرخی پوډرو نه پاک کړل او په کټ یو ځای کیناستی.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع یواځی زیبا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زيبا هم پدی پوهنتون کې د دويم کال محصله وه د پوهنتون دود داسی وۀ چې د دويم کال جينکو به په نوو راغلو محصلينو اوبه شيندلی چې دوی په عذاب شی. تر يوی اوونۍ به جينکو همدغسی شوخی کوله. په هما اوبه وشيندل شوی، زيبا دا حمله وربانډی دومره ناڅاپی کړی وه چی هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه يې وخويده او په ازغن تار پريوته. ټولو جينکو چغی کړی . زيبا په لاس کې نيولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا يې را وچته کړه او په غيږ کې يې ونيوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ريتاپړی تری بيلی شوی. د هما په ليچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جينکۍ له ويری وتښتيدی. د زيبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په يوه ساه يې له هما بښنی غوښتلی. بيا يې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جينکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زيبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راويستلی او هما ته يي ورکړی چې جامی بدلی کړی، بيا يې د داروگانو يوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو يي ملهم کيښودل. يوی جينۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بيا تر ډيره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپينی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ويريده. زيبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپينه لوپټه يي د هغی په سر واچوله. زيبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه.

نازنين په هاسټل (ليليه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټی نيول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په ليليه کې دوه ډوله کوټې وی. يو هغه چې د څلورو جينکو لپاره وی، دويم هغه چې دوه دوه به په کې اوسيدی. د ليليی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولگې استاذی جينکی ووسيدی. دوی به د مشری او د نورو جينکو تر منځ اړيکی ساتلی او ددوی ستونزې به يي لری کولی. نازنين ته هغه ورځ را په ياده شوه چې دې د څلورو جينکو کوټی ته خپل سامان يوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماری، ميز او کټونه نورو اخيستی وو. د نازنين په نصيب کې شليدلې کټ او داسی الماریۍ راغله چی يوه دروازه يي نه بنديده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زيبا سره وليدل. هغی ژر يوه خاله را وبلله او د ليليی گودام ته يي د ځان سره بوتله. هلته نه يي نازنين ته يو ښه نوی کټ وروااستولو او په بله ورځ يي د الماری د دروازی جوړولو لپاره يو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنين هم له دی ورځی د زيبا مريده شوه. او بيا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زيبا ته ورتله.
پروين ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زيبا کوټی ته ورغله. د ليليی ډيرې جينکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروين پخپله کوټه کې يواځی ژړل چې زيبا وربانډی را پيښه شوه. بيا يي دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی ليليه کې د جينکو لپاره د يوی ښکلی دنيا په شان وه. پروين په لومړی ځل وليده. په سپينو ديوالونو د چت سره نږدی زيبا پخپل لاس په رنگ د ښايسته گلونو حاشيی جوړې کړي وي. په کړکۍ او دروازی يي اسمانی رنگ پردی وی چې وربانډی د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د ديوال په حاشيو هم وو. د کوټې ټول فرش په سرۀ قالينه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسيو اينبی نرمی گدۍ هم دغسی وی. پدی ميز د بلو رو په يوه پياله کې منی او مالټی اينبی وی. د کوټی په بل گوټ کې د شيشی په وړی الماری کې چينی لوښی او ورسره وړوکی يخچال وو چې وربانډی د تازه گلونو گيډی اينبی وۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زیبا کټ هم ریښتا چې ځېر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او ورباندی هماغسی سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لویه جالی ځړیده د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلی (بریښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کې ګړی هم جوړه وه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب ایښی وو .
په یو شی هم د دوړو یا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملګری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنګ یې هم ډیر ښه نه وو خو په دوبۍ کې یې د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کې ګرځیدو.

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترګو ملال احساس کړی وو خو نورو میلمنو ته د هغی د طلایی کار قیمتی جوړه او د لکونو روپو ګانی حیرانوونکی وی. دا چی زیبا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملګرو خپله خپله نظریه لرله. نازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالی لاری پیدا کړی.

دواړو خپل خپل دلایل ویل خو پروین غلی ناسته وه. اخر چي دوی سترِی شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه....... زیبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروین د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته یي کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلم یو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویلي. دوی هم هغلته...... ګوښی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم یي بند کړو او خپلی لمسۍ ته یي وویل دا زما ملګری وې. خو اوس نه یمه خبره چي څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترګې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله یوه اوښکه یې هم تویه نه کړه،په موټر کې دکښیناستو پر وخت یې یو واری بیا زما په لورې سر واړووه،په شونډو یې نرۍ موسکا وه خو په سترګو کې یې دومره پوښتني وې چې زما زړه یې په موټي کې ونیولو،موټر یې روان شو نو ماته خپل وجود ډیر درونډ معلوم شو هم هاغسي لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو څیرې را یادوم نو دلور سترګې مې لکه ډیوې را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستي ځل مې د دوو کالو په غیږ کې نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وریښمو ښایسته کمیس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته لیدلې وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غېږ کې مې راواخیسته نو ماته یې حیران-حیران کتل، ما ښکل کړه نو مخ یې ژر په خپل لاس پاک کړو.
ښایي زما دړیرې ویښته ددې د مخ ګلابي څرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواږه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځیر شوه.
څومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصویر لیدو او مور ته مې ویل چې زه یې نه کوم نو ددواړو کورنیو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر ورور مې ټوپک را واخیستو او راته یې وویل لومړی په ما ډز وکړه او بیا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کې بیا کوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پیل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره یوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې یوه ادا، یو کار، یوه خبره مې نه خوښیده، کله-کله به راته داسې احساس پیدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په یو کور کې ناست یم.عجیبه ورځې شپې وې، ما زیات وخت په ښار کې تېراوه کاروبار مې هم هلته و. هڅه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه لیرې یم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تیر شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما یو څو دماشومانو شیان واخیستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار یو شریک راته خپله خور په نکاح کړه.
زما لور ددو میاشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غېږ کې ونیوله نو مینه مې ورباندې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ویلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کیږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دویم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وویل چې دا خبره سمه وه،هغه یوه شیبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بیا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا یو ځای په حجره کې اوریده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي.
دهغې او زما دکورنۍ سړو هیڅ ونه وویل،دویم واده څه عیب خو نه دی،زما مور،خویندو هیچا، هیڅ ونه ویل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښیناسته.
زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بیاکال کې یوواري به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور ونه لیده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دویم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلي میلې ته تللې وه او زماښځې داسې ګومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووینم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دمیلې نه راوړي شیان یې یو بل ته ښودل، ځلوبې یې خوړلي د ډوډۍ پر وخت یو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځینو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شین کمیس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ویستلې زما دلور نه یې کمیس لیرې کړو او هغې ته یې زما د ورېرې وچ کمیس په غاړه کړو.بیا دا لامده واړه-واړه کمیسونه او پرتوګونه په تناب ویرې کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دوررور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.
دا کمیس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواړه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړۍ ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړۍ ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پیغور نشي وړی.
بیا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواري کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلیږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهیدم چې لور مې زه یادولم او که نه.
هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواري کالج ته ولاړم چې هغه ووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.
ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.
په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې
واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو واري ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.
زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دویمې ښځې یوه میلمستیا وکړه. ددې میلمستیا په دویمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینۍ ما لیدل غواړي، زه د لوېې دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې څوک به نوکرۍ لپاره راغلې وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژیړ تښتیدلی وو.
مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دویمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوڅه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځوانې جینکی یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هېڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختي كورته راغلل، دوی څه وويل... څه يې وكړل زما ټوله توجه خپلې لور ته وه،مازديگر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټيليفون وكړو، دشپې لپاره بيرته تلله او كه نه. ما هغه ايساره كړه خو زما دويمه ښځه خوشحاله نه ښكارېده.زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ كې خپله بنه ويني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتيرو څوكلونو مينه په خپلې لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې وركې شي.

دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې كولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايسارېدو كوټې ته ولاړه او زه چې په خپل كټ پرېوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شمېره پوښتنې كولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په كوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپرېښوده؟ دا به زما كور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه وركاوو زما داوړو نه لكه چې يو لوی پېټی ليرې شوی وي،دشپې مې په ارامه خوب وكړ.

په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره كړه،دهغې غږ پرما ډيرخوږ لګيدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واورېدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديګر زما لور دخپلې ملګرې كورته ولاړه چې خپلې جامې كالي او نور شيان راوړي.

هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته كښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل كړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده كار لري...ولاړه به شي دميرې دښمنې ورسره مه كوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر كمزوری يم، دا جينۍ به دهغې كورورانوي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل كړه.زامن مې دخپلو كوټونه راوتل مونږ ټول يو ځاې كښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې كولې،زامنو مې د مور پلوي كوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په كور كې كوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زارۍ وكړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وكړو چې كه يوه بله شپه مې لور راكره وكړه، نو دا به دزامنو سره له كوره وځي.

ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوكی تور صندوق يې ځان پسې را ښكلو،ما نوكر ته اشاره وكړه نوهغه ترې صندوق ونيولو او كور ته يې دننه كړو.مونږ دواړه په برنډه كې كښياستو زما كور سمندر ته نږدې دی او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دګلونو ځيلۍ دسپينو ګلونو نه ډكه وه او دګلونو ورمې دهوا سره يو ځاې شوې وې،زما لور دځيلۍ نه يو څو ګلونه وشوكول....بوی يې كړل او بيا راسره كښيناسته راته يې وويل:"بابا ددې كور همدغه ځاې ډېر ښكلی دی" زه خبر اوم چې دهغې دا ځاې خوښيدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې كړې وې نن مو چاې او دغرمې ډوډۍ دلته يو ځاې خوړلې وه.

ما دهغې نه پوښتنه وكړه چې په كراچۍ كې څومره وخت پاتې كيده،هغې وويل زما ټكټ ديوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وكړه نو زما ستركو ته يې وكتل ما ترېنه ستركې بلې خواته واړولې هغې ته مې هېڅ ونه ويل هغې زما دخبرې انتظار كاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلی،په سينه مې يو لوی كاڼی پرېوتو،لاس مې اوچت كړو خو هغې د وړاندې نه راته ګيلاس نيولی و ما ترېنه يو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې كې يوې خدمتګارې غږ وكړو چې ډوډۍ تياره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وكړو،ټول غلي وو،زما دښځې ستركې اوس هم سرې ښكارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وينځلی او سرخي پوډر يې كړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نه پوهيدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم ليدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دپرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شيان يې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و يا ښايي ماته په کې فرق ښکاريدو.

د ډوډۍ نه ورسته مونږ بيا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بيا خپله خبره ياد کړه،ما ورته وويل:"ډيره مه درديږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو ارامه شوه،بيا مې چې لور راسره کښيناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پيل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ويلی شول چې صبا ته مه ځه يوه اونۍ ايساره شه،نه مې ورته دتللو ويلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که يو څو ورځې نوره ايساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هيڅ نشو ويلی.زما په خوله يو غټ قلف لګيدلی و،زه نه پوهيدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تيره شوه.....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سيټ پيداکړو او هغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهيږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ويل او څه نه ويل،ماته ترغاړې ووتله اوبيا چې موټر کې کښيناسته نو يوواري مې سترګې دهغې په سترګو

ولګيدې،هغه ډيره په حوصله موټر کې کښيناسته په شونډو يې موسکا وه،خو په سترګو کې يې يوه پوښتنه وه.....او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج يم، ښځه مې په ورځ کې يو ځلې راسره کښيني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه يم خبر چې نن څويمه ورځ ده يو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنيا له حاله خبروي.

خو زه چې ځان ته يم دلور سترګې وينم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وايي چې پاتې شه."

پای.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library